

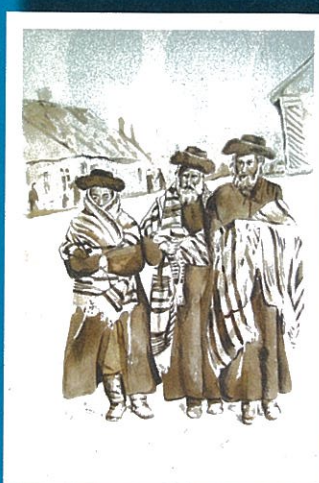
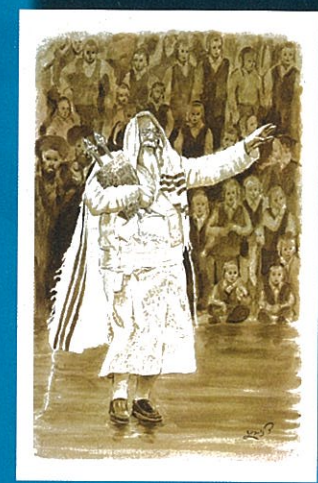
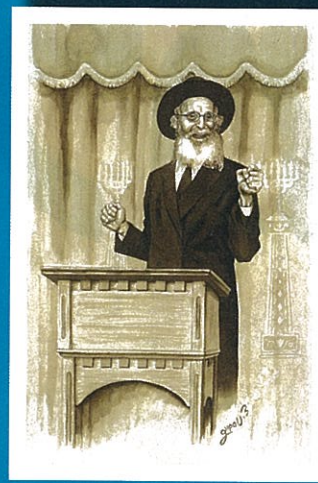
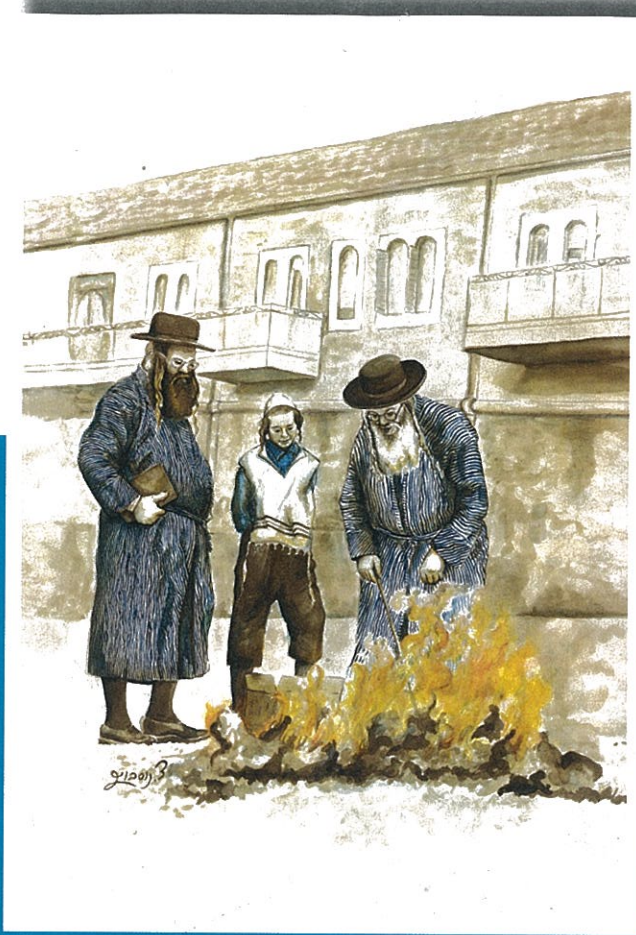
חסרים מחמולות לא צבורה נוסזוים

תורה
פ. יפלוס

והשאלנו

ומצולמים מזוויות שונות, במצבי אור שונים. ההשראה מסייעת להעצמת הדמות במכחולה של צפורה. כאשר ציירה צפורה את הג"ר נתן צבי פינקל זצ"ל, היו לפניו צילומים רבים שלו. צפורה בחרה צילום בו נראתה עוצמה רבה בתנועת היד של הרב, ואת הדמות היא ציירה על רקע הפרוכת של ארון הקודש בהיכל המרכזי בישיבת מיר. השילוב, יצר מסר עצום על אישיות תורנית נדירה. סגנונה הייחודי של צפורה בא לידי ביטוי בגוונים בעלי ניחוח עתיק: לא בכדי בחרה צפורה בסגנון הזה, שכן הוא מעביר תחושה של עתיק וישן, לעומת עכשווי וחדש. שהרי רצונה שהציור יהיה בבחינת "והגדת לבנך", שיהיה בו מסר של העברת המורשת מדור לדור, וחיבור בין הדור הישן לדור של ימינו.

משך עשרים שנה למדה צפורה ציור, ואף רכשה ידע להוראת אמנות ברמה אקדמית. היא מעבירה קורסים מזה עשר שנים, ולדעתה לא ניתן להגיע לרמה טובה בציור על פי תחושות וניחושים בלבד. כדי לצייר טוב, בכל סגנון, יש ללמוד תחילה כללים בסיסיים, ואת זה היא מלמדת את תלמידותיה. "לימוד בסיסי", מסבירה צפורה, "כולל רישום, העברת תלת ממד לדף שהוא דו ממד, פרספקטיבה, תאורה, אנטומיה, הכוללת למשל גולגולת, כף יד ועוד". הציורים אהודים על קהל מגוון המבקש להכניס אווירה יהודית בבית, והם בוחרים בדמויות ובמסרים שצפורה עמלה להשקיע בהם, ומיטיבה להעבירם בכשרונה הברור.

כל הזכויות שמורות לצפורה נוסבוים

הם חשים את האבל, שכן לאורם ובהשראתם, הם הרי חיים כל הזמן..."

כדי שהדמויות תקבלנה ממד יהודי נוסף, מציירת צפורה רקעים בהתאם. לשם כך, היא בחרה לדוגמה, תצלום נדיר של הגרמ"י ליפקוביץ בערב שבת, צפורה השתדלה להעביר את האווירה, ובני משפחתו של הרב שראו את הציור, התרגשו במיוחד, שכן "זה בדיוק שולחן השבת של סבא..." כדבריהם.

"בעצם", מסבירה צפורה, "אני מחזיקה בידי שתי ציפורים: הבאת דמויות רבניות, קרוב לעין וללב, והמחשת מסר יהודי, כמו שבת, לימוד תורה, המשתלבים בציור לצד הדמות".

מבקרי אמנות הביעו דעתם, שלצפורה פוטנציאל להצליח גם בציור אמנות מודרנית אבסטרקטית, ולהיחשב לאמנית עכשווית מצליחה. צפורה התנערה מהרעיון, שכן בעיניה הציור הינו שליחות ואידאל, "ולכן", היא אומרת, "ברור לי, שאת המסרים עלי להעביר בסגנון ריאלי, ברור ומוכן, ואין זה סותר את השימוש בטכניקות מודרניות, ואפילו אם הן מסיטות מעט את המציאות אל הדמיון. למשל, כדי ליצור אווירת קדושה של אדמו"ר, אני מכהה באופן דמיוני את דמויות הרקע ומבהירה את האדמו"ר, שייראה בעל הארה וטוהר.

דמות ירושלמית, תצטייר טוב על רקע אבני ירושלים. כדי להשיג את עוצמת המסר, היא מקבלת השראה מצילומים של רחובות וחצרות הבנויים מאבני ירושלים,

של רבנים ודמויות יהודיות אותנטיות. ביתה מקושט בציורי רבנים ותלמידי חכמים מכל החוגים והעדויות השוכנים אלה לצד אלה. "הציור בשבילי הוא בבחינת 'והגדת לבנך', אמצעי להעברת מסרים והיגדים, כך אני מעבירה לילדי כבוד והערכה לכל גדולי ישראל. הציורים שלי גדולים מאד, ונוכחותם בבית מורגשת מאד וחודרת לנבכי הנפש. כאשר ילדי רואים צילום של אדמו"ר בעיתון, הם מזהים אותו מיד, ובעיקר מזדהים איתו. כאשר רב מפורסם חולה, חלילה, הם בוכים ומתפללים עליו, וכאשר אחד מהם נפטר,

ר' מוטל הגיח לארץ לשלושה ימים בלבד, לספוג אווירת 'שליחות' בצלו של הרבי שליט"א, ליהנות מזיו פני קדושתו, ועתה הוא בדרכו לשוב לביתו בחו"ל. בידיו חפץ גדול ועטוף צמוד אל חזהו. "הגעתי לארץ לראות את הרבי, ועכשיו, אני מרגיש כאילו שאני מביא את הרבי עימי לביתי", הוא מביע התרגשות בפני מלווהו, ומלטף את העטיפה בפעם המי יודע כמה.

***

צפורה נוסבוים היא אמנית, והיא משתדלת להנגיש לזולת אומנות שימצא בה קירבה למנהיגים הרוחניים ולגדולי הדור. ולכן היא שוקעת בציור, ומגיעה לבית הכנסת של חסידות זו או אחרת: "כשאני מציירת אדמו"ר, אני הולכת לבית הכנסת של החסידות, נושמת את האווירה, בודקת את המיוחד בה, מחפשת רקע, מחפשת מראות מאפיינים וקוראת סיפורים על האדמו"ר..."

באווירה החדורה בה עד עמקי נפש, היא מציירת דמויות רבניות, ור' מוטל שההשגחה זימנה לו לראות את הציור, רכש אותו ושב עימו לביתו, בהרגשה שמעתה יהיה עם הרבי גם בביתו.

צפורה מתמקדת בעיקר בדיוקנאות. "מאז ילדותי המוקדמת נמשכתי דווקא לתחום זה", כיום, אנשים פרטיים מזמינים אצלה דיוקנאות של קרובי משפחה, אותם היא מיטיבה להביע בחן רב. כאשר היא מציירת דיוקן, היא מנסה לראות את הנשמה שבתוך הדמות. מתעדכנת ברקע כדי להביע את האופי ואת האישיות, אך את עיקר שליחותה היא רואה בציור